

НА СВЕТЛО

FORMA DESIGN е едно от най-приятните български студиа за светлинни решения, в което се е случвало да попаднем. Работи от девет години и е създадено от Борис Владимиров (38, магистър по промишлен дизайн от НХА, катерач, обича кучета).

Кога за последен път ви светва лампата на някоя добра идея?
Всичко се случва в процеса на работа. Докато обмислям една, идва друга и тръвам в нова посока. Никога обаче не си казвам никакви "концептуални" неща, нали: "Светлината трябва да е по-топла, разбираш ли, за да е по-топла животът..." Мисля на чисто техническо ниво – виждам как материалът, плаксиглас или ламарина, може да се огъне, и оттам следва останалото.

Как става, озеложавате едно помещение и какво?
Когато видя някаква къща, защото работя и по частни проекти, от интериора ми светва какво да направя. Светлината е само част от цялото. Мога ли да постигна ефект с друго, използвам него.

Вие самият работите ли интериори?
Правял съм и това, имам няколко абсолютно неуспешни, но не знам кого да обвинявам. Така повече разбрах, че не това е стилията ми.

Има ли неща, които сте правили с омерзение, или чак такъв компромис не се е налагал?

Когато буквално си застанал на улицата (атемиста и шоурунът са заедно – б.а.), визват всякакви хора. Дори такава, с която не съм в състояние да контактувам. Тогава напълно изключвам, малко се правя на велик и си мисля: "Аеле, това сега не се извържа!" Кое то въобще не е правилно, защото зад първото впечатление обикновено стои посериозна преценка. За да поставиш един човек някъде в ценностната си система, много повече трябва да гледаш. Има хора, които идват и се държат по абсурден начин, но след това разбирам, че са от нашите. Компромиси се правят, разбира се, заради един много важен момент – не аз ще живея в това помещение, а някой, който има друго усещане за цветовете, за пространството и дори не е моята зодия. Чичо ми например е Рак и къщата му е като бомбено убежище – без никаква гледка към иначе прекрасния двор и градина. Но това си е неговият дом и той го е направил според характера си. Когато един интериор е осъзнат, тогава всичко е okay и мога да подходя към всекиго с огромно уважение. Искат цветта на стената – рисувам му цветта на стената. С целия респект, на който съм способен.

Как изглежда вашият собствен дом?

Много мислях какъв трябва да е и накрая го оставих да се създаде сам. Имам ресурса да го направя впечатляващ, но за кого – за мен или за другите? Дълго време не разбирах, че правя нещата не за себе си, което означава само, че не съм се позавявал. Живея в стар блок, но пространството е решено като едно, максимално открито цяло. Така ми е по-комфортно, многото вещи ме натъжават. Някои се стряскат от този минимализъм, особено жените – обикновено казват "А, това не може да е дом!" Но само такава измам достатъчно място и възможност да разместявам.

И местите ли?

Непрекъснато, повечето ми мебели са на колела. Имам и една голяма боксова круша, която откачам, когато ми пречи, и пак закачам, когато имам нужда да я перна няколко пъти. Леглото и масата са по мой проект, всичко е максимално семпло. Преди ме друсаше машината, че един дизайнер задължително трябва да има някакви по-шантави мебели. Но голяма част от автоторските мебели са създадени за една друга действителност. Ако къщата ми е от бетон, каквато искам да имам, и долу е паркирано едно порше, няколко кресла от пресован кашон биха стояли добре. Но не и когато моя, дете събира кашоните през деня, спи в нашия вход вечер. Не можеш да давеш 2000 евро за мебел от хартия – леко неудобство започва да витает наоколо, изглежда крайно абсурдно.

На жените, които остават в дома ви, разрешено ли им е да разместяват?

На някои бях на път да позволя, но не се получаваше.

Има ли наредба българският дом да излезе от конфекцията?

Отворените хора са изненадващо много. Повечето вече имат вкус към хубавото. Но и това не е достатъчно. Трябва да знаеш къде какво да поставиш. И най-семплото нещо може да изгуби в помислена среда, да се превърне в акцент. За да го създадеш обаче, трябва по-голям потенциал, което пак опира до личната ти култура.

Случва ли се да се усъмните в това, което правите?

Колкото и да харесвам един нов продукт, когато се случи той да не се продава, това леко ме разконцентрира – кара ме да си мисля, че някъде греша. Но има и нещо друго – не мога да бъда прекалено високателен, защото вие пак правим неща, които ще се използват от хората, в истинския свят. Освен добър дизайн една лампа има и определена функция, трябва да е лесна за поддържане, да не се почиства трудно. Ние работим и с плексиглас, който е като мазит за преза. В някоя скандинавска столица това не би било проблем, докато в мръсен град като София, където е строеж до строеж, е огромен проблем. Освен красота, един продукт гони и ползетост. Винаги съм упреждал разни дизайнери, които правят нещо в резултат на някаква си своя енергия и го дават на всички – и на тези, които нямат нужда от него. Струва ми се твърде егоистично.

Защо точно лампи?

Вътрешната ми нагласа е да твърдя логиката. Може би заради това се занимавам с предмети, които имат явна функция. Завършил съм Приложното, след това и Академичта, но самата идея на рисуването – да се отпадеш на себе си и на това, което те възбужда, макар то да няма приложна стойност, ме притесянява. Не мога да се отдам на чисто извънните неща. А и онази комуникация с клиента, в която мислите интериора заедно, се получава само с определени хора. При лампите е по-лесно – правиш, излагаш някъде и ако ги харесат, визват ги.

Какво е важно за едно помещение, когато работата опре до осветлението?

Не твърдя, че светлината е най-важното. По-съществено е да има нещо, което да те зарежда, да генерира особен вид енергия, а това може да е всичко. Най-важно е пространството да е осъзнато – какво твърди собственикът и дали го е намерил. Има интериори, които се правят сами – в кварталната кръчма с меню от klofnetta и още четири неща не е необходимо да се пиша, там работата се е наредила сама.

FORMA DESIGN е на Цар Асен 12
Тел.: 980 00 74 / formadesign@abv.bg